

3. Нарушават ли се разпоредбите на член 6 от Директива 2003/88/ЕО, член със заглавие „Максимална продължителност на седмично работно време“ в положение, при което макар и трудовият договор да предвижда работно време с максимална продължителност от осем часа дневно, 40 часа седмично, в действителност, въз основа на законоустановеното си задължение, горският надзирател осигурява постоянното опазване на поверения му горски участък?
4. При утвърдителен отговор на първия въпрос, дължен ли е работодателят да заплаща възнаграждение или други права, които са приравнени на него, за периода, през който горският надзирател е длъжен да осигурява опазването на гората?
5. При отрицателен отговор на първия въпрос, какъв е правният режим на времето, през което горски надзирател отговаря за опазването на поверената му гора?

(¹) ОВ L 299, стр. 9; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 3.

Преюдициално запитване, отправено от Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León (Испания) на 25 май 2010 г. — Pedro Antonio Macedo Lozano/Gerardo García S.L.

(Дело C-261/10)

(2010/C 221/34)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León

Страни в главното производство

Ищец: Pedro Antonio Macedo Lozano

Ответник: Gerardo García S.L.

Преюдициални въпроси

1. Трябва ли член 3, член 5, параграф 2, членове 6 и 7 от Директива 2003/10/ЕО (¹) да се тълкуват в смисъл, че предприятие, в което дневното равнище на експозиция на работниците на шум надвишава 85 dbA (измерено без да се отчита ефекта на предпазните средства за защита от шум),

изпълнява установените с посочената директива задължения за превенция във връзка с материалните условия на труд като предоставя на работниците такива предпазни средства за защита от шум, че с осигуреното от тях равнище на заглушаване дневната експозиция на тези работници на шум се намалява под 80 dbA?

2. Трябва ли член 5, параграф 2 от Директива 2003/10/ЕО да се тълкува в смисъл, че целта на „програмата от технически и/или организационни мерки“, която трябва приеме предприятието, в което дневното равнище на експозиция на работниците на шум надвишава 85 dbA (измерено без да се отчита ефекта на предпазните средства за защита от шум), е да се намали равнището на експозиция на шум под 85 dbA?
3. При отрицателен отговор на първия въпрос, трябва ли Директива 2003/10/ЕО да се тълкува като противоречаща на национална правна уредба или съдебна практика, която освобождава предприятието от заплащане на паричното обезщетение, което по принцип дължи на работниците, засегнати от надвишаващи 85 dbA дневни равнища на експозиция на шум, поради обстоятелството, че им е предоставило предпазни средства за защита от шум, вследствие на чийто заглушаващ ефект дневната експозиция остава под 80 dbA?

(¹) Директива 2003/10/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 6 февруари 2003 година относно минималните изисквания за здраве и безопасност, свързани с експозицията на работниците на рисковете от физически агенти (шум) (седемнадесета специална директива по смисъла на член 16, параграф 1 от Директива 89/391/ЕИО) (ОВ L 42, стр. 38; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 6, стр. 169).

Иск, предявен на 28 май 2010 г. — Европейска комисия/Кралство Белгия

(Дело C-265/10)

(2010/C 221/35)

Език на производството: нидерландски

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: P. Oliver и M. van Beek)

Ответник: Кралство Белгия

Искания на ищеца

— да се установи, че като не е приело всички закони, подзаконови и административни разпоредби, необходими за прилагането на санкции при нарушение на Регламент № 1907/2006 ⁽¹⁾ на Европейския парламент и на Съвета от 18 декември 2006 година относно регистрацията, оценката, разрешаването и ограничаването на химикали (REACH), за създаване на Европейска агенция по химикали, за изменение на Директива 1999/45/ЕО и за отмяна на Регламент (ЕИО) № 793/93 на Съвета и Регламент (ЕО) № 1488/94 на Комисията, както и на Директива 76/769/ЕИО на Съвета и директиви 91/155/ЕИО, 93/67/ЕИО, 93/105/ЕО и 2000/21/ЕО на Комисията, или като не е уведомило Комисията за приемането на такива разпоредби, Кралство Белгия не е изпълнило задълженията си по член 126 от посочения Регламент (ЕО) № 1907/2006;

— да се осъди Кралство Белгия да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Като се има предвид, че Кралство Белгия не е приело всички мерки, свързани с прилагането на санкции при нарушение на Регламента REACH, които би трябвало да са влезли в сила най-късно до 1 декември 2008 г., или във всички случаи като не е уведомило Европейската комисия за тези мерки, последната достига до заключението, че Кралство Белгия не е изпълнило задълженията си по член 126 от този регламент.

⁽¹⁾ ОВ L 396, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 60, стр. 3 и поправки в ОВ L 36, 2009 г., стр. 1 и ОВ L 118, 2010 г., стр. 89.

Преюдициално запитване, отправено от Tribunal de première instance de Namur (Белгия) на 28 май 2010 г.
— André Rossius/État belge — SPF Finances

(Дело C-267/10)

(2010/C 221/36)

Език на производството: френски

Запитваща юрисдикция

Tribunal de première instance de Namur

Страни в главното производство

Жалбоподател: André Rossius

Отговорник: État belge — SPF Finances

Встъпила страна: État belge — SPF Défense

Преюдициални въпроси

1) Допускат ли следните разпоредби от правото на Европейския съюз:

1. Член 6 от Договора от Лисабон от 13 декември 2007 година, с който се изменя Договорът за Европейския съюз, подписан на 7 февруари 1992 година в Маастрихт, в сила от 1 декември 2009 година, съгласно който „Съюзът зачита правата, свободите и принципите, определени в Хартата на основните права на Европейския съюз от 7 декември 2000 г., адаптирана на 12 декември 2007 г. в Страсбург, която има същата юридическа сила като Договорите. (...)“;

2. Член 35 от Хартата на основните права на Европейския съюз ⁽¹⁾, съгласно който „Всеки има право на достъп до здравна профилактика и да ползва медицински грижи (...). При определянето и осъществяването на всички политики и действия на Съюза се осигурява висока степен на защита на човешкото здраве.“;

тълкувани в съответствие с основните принципи, на които почива Европейския съюз, напомнени в преамбюла на Договора от Лисабон,

възможността държава членка, в случая Белгия, да запази на своята територия производството, вноса, рекламата и продажбата на промишлено обработен тютюн за пушене, при положение че същата държава признава официално, че този тютюн е много вреден за здравето на лицата, които го употребяват, и че е причина за множество заболявания, водещи до инвалидност, и за множество случаи на преждевременна смърт, което логично би трябвало да обоснове забраната му?

2) Допускат ли следните разпоредби от правото на Европейския съюз:

1. Член 6 от Договора от Лисабон от 13 декември 2007 година, с който се изменя Договорът за Европейския съюз, подписан на 7 февруари 1992 година в Маастрихт, в сила от 1 декември 2009 година, съгласно който „Съюзът зачита правата, свободите и принципите, определени в Хартата на основните права на Европейския съюз от 7 декември 2000 г., адаптирана на 12 декември 2007 г. в Страсбург, която има същата юридическа сила като Договорите. (...)“; и